

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 136/25

Luxemburg, 11 noiembrie 2025

Hotărârea Curții în cauza C-19/23 | Danemarca/Parlamentul și Consiliul (Salarii minime adecvate)

Curtea confirmă validitatea unei mari părți a Directivei privind salariile minime adecvate în Uniunea Europeană

Totuși, aceasta anulează dispoziția care enumeră criteriile ce trebuie luate în considerare în mod obligatoriu de statele membre în care există salarii minime legale la stabilirea și actualizarea acestor salarii, precum și norma care împiedică scăderea acestor salarii atunci când acestea fac obiectul unei indexări automate.

Danemarca a sesizat Curtea de Justiție cu o cerere de anulare în totalitate a Directivei privind salariile minime adecvate în Uniunea Europeană. Ea consideră printre altele că această directivă aduce atingere repartizării competențelor între Uniune și statele membre, întrucât ar conduce la o interferență directă în stabilirea remunerațiilor în cadrul Uniunii și în dreptul de asociere, care, potrivit tratatelor, ar ține de competența națională. Curtea dă doar parțial dreptate Danemarcei. Ea identifică o interferență de această natură în două dispoziții ale directivei care se adresează statelor membre cu salarii minime legale și care privesc stabilirea sau actualizarea acestor salarii. În rest, Curtea respinge acțiunea Danemarcei, confirmând astfel validitatea celei mai mari părți a directivei în discuție.

La 19 octombrie 2022, legiuitorul Uniunii, și anume Parlamentul European și Consiliul, a adoptat Directiva privind salariile minime în Uniunea Europeană¹. În vederea îmbunătățirii condițiilor de trai și de muncă în Uniune, această directivă stabilește un cadru care urmărește printre altele să asigure gradul corespunzător de adecvare a salariilor minime legale în statele membre în care acestea există și să promoveze negocierile colective pentru stabilirea salariilor.

Danemarca² a sesizat Curtea de Justiție cu o acțiune în anularea în totalitate³ a acestei directive.

Aceasta susține că directiva încalcă repartizarea competențelor între Uniune și statele membre, întrucât conduce la o interferență directă în stabilirea remunerațiilor în cadrul Uniunii și în dreptul de asociere, domenii care, potrivit tratatelor⁴, nu intră în sfera de competență a Uniunii.

Curtea consideră că **excluderea de competență a Uniunii prevăzută de tratate în cele două domenii în discuție nu se extinde la orice chestiune care prezintă o legătură oarecare cu remunerația sau cu dreptul de asociere**. Aceasta nu vizează nici orice măsură care ar avea, în practică, efecte sau repercusiuni asupra nivelului remunerațiilor. În caz contrar, anumite competențe atribuite Uniunii pentru a susține și a completa acțiunea statelor membre în materie de condiții de muncă⁵ ar fi lipsite de conținut. Astfel, **excluderea competenței se aplică numai în cazul interferenței directe a dreptului Uniunii în stabilirea remunerațiilor și în dreptul de asociere**.

După ce a examinat finalitatea și conținutul directivei, Curtea **nu identifică o interferență de această natură decât în două cazuri precise**.

În primul rând, directiva impune statelor membre cu salarii minime legale criterii⁶ care trebuie luate în considerare în cadrul procedurilor de stabilire și actualizare a acestor salarii. În acest mod, **directiva conduce la o armonizare**

a unei părți a elementelor constitutive ale salariului minim legal și, prin urmare, la o interferență directă în stabilirea remunerațiilor.

În al doilea rând, același lucru este valabil și pentru **norma care împiedică scăderea** salariului minim legal⁷, atunci când legislația națională prevede un mecanism automat de ajustare a indexării acestor salarii.

În consecință, **Curtea anulează dispozițiile directivei care conduc la aceste interferențe directe ale dreptului Uniunii în stabilirea remunerațiilor** care, din acest motiv, nu intră în sfera competențelor legislative ale Uniunii. Aceasta respinge în rest acțiunea formulată de Danemarca.

În special, Curtea concluzionează că **directiva nu conduce la o interferență directă a dreptului Uniunii în dreptul de asociere**. Curtea ajunge la această concluzie mai ales în ceea ce privește dispoziția din directivă referitoare la „Promovarea negocierilor colective pentru stabilirea salariilor”, pentru motivul printre altele că această dispoziție nu obligă statele membre să impună aderarea unui număr mai mare de lucrători la o organizație sindicală. Curtea respinge de asemenea motivul invocat de Danemarca fondat pe faptul că directiva ar fi fost adoptată pe un **temei juridic eronat**⁸.

MENȚIUNE: Acțiunea în anulare are ca obiect anularea acelor acte ale instituțiilor Uniunii care sunt contrare dreptului Uniunii. Cu respectarea anumitor condiții, statele membre, instituțiile europene și particularii pot sesiza Curtea de Justiție sau Tribunalul cu o acțiune în anulare. Dacă acțiunea este întemeiată, actul este anulat. Instituția autoare a actului trebuie să ia măsuri pentru a elimina eventualul vid juridic creat prin anularea acestuia.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral și, dacă este cazul, rezumatul](#) hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Traian Moga ☎ (+352) 4303 3732.

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Rămâneți conectați!

¹ [Directiva \(UE\) 2022/2041](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 19 octombrie 2022 privind salariile minime adecvate în Uniunea Europeană.

² Susținută de Suedia.

³ În subsidiar, Danemarca a solicitat anularea articolului 4 alineatul (1) litera (d) și/sau a articolului 4 alineatul (2) din directivă, privind promovarea negocierilor colective pentru stabilirea salariilor. Potrivit Danemarcei, acestea ar aduce de asemenea atingere competențelor statelor membre.

⁴ Articolul 153 alineatul (5) TFUE.

⁵ Potrivit articolului 153 alineatul (1) litera (b) TFUE.

⁶ Potrivit articolului 5 alineatul (2) din directivă, aceste criterii includ cel puțin puterea de cumpărare a salariilor minime legale, luând în considerare costul vieții, nivelul general al salariilor și distribuția acestora, rata de creștere a salariilor și nivelurile și evoluțiile productivității la nivel național pe termen lung.

⁷ Articolul 5 alineatul (3) din directivă.

⁸ În susținerea cererii sale de anulare a directivei în totalitate, Danemarca a arătat de asemenea că, chiar dacă obiectul directivei intră în competența Uniunii, aceasta are un temei juridic inadecvat. Întrucât se referă și la reprezentarea și apărarea colectivă a intereselor lucrătorilor și angajatorilor, aceasta ar fi trebuit să fie adoptată în unanimitate de Consiliu, în loc să fie adoptată cu majoritate calificată.